

# Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și patru

*Perspective profetice și revelații divine: Înțelegerea vedeniei lui Daniel și implicațiile ei pentru ziua de pe urmă*

Jeff Pippenger  
2024-04-04

Pe măsură ce abordăm al treilea război prin interpuși, reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece, ne vom reaminti ceea ce a condus până la aceste versete. În capitolul zece, Daniel primește viziunea sa finală, iar prin aceasta este identificat ca înțelegând atât viziunile profetice interne, cât și pe cele externe. Cuvântul ebraic „dabar”, care înseamnă „cuvânt”, este tradus prin „lucru”. În capitolul nouă, când Gabriel a venit să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea celor două mii trei sute de zile, cuvântul ebraic „dabar” a fost tradus prin „chestiune”.

Da, pe când încă vorbeam în rugăciune, chiar bărbatul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenia de la început, venind în zbor iute, m-a atins către vremea jertfei de seară. Și m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: O, Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul cererilor tale a ieșit porunca, și am venit să ți-o arăt; căci ești foarte iubit: de aceea înțelege pricina și ia aminte la vedenie. Daniel 9:21-23.

Când Gabriel i-a spus lui Daniel să „înțeleagă lucrul acesta și să ia aminte la vedenie”, cuvântul ebraic „biyn” a fost tradus atât prin „a înțelege”, cât și prin „a lua aminte”. Cuvântul înseamnă a separa la nivel mintal. Gabriel l-a înștiințat pe Daniel să facă o separare mintală între „dabar”, tradus prin „lucru”, și „mareh”, tradus prin „vedenie”. Pentru a înțelege tâlcuirea pe care Gabriel i-o oferea lui Daniel cu privire la profeția celor două mii trei sute de ani, Daniel trebuia să recunoască distincția dintre vedenia profetică reprezentată ca „lucrul” și vedenia profetică „mareh”. „Lucrul”, care este „dabar”, însemnând cuvânt, reprezintă linia externă a profeției, iar vedenia „mareh” reprezintă linia internă a profeției.

În capitolul zece din Cartea lui Daniel, primul adevăr care i se descoperă studentului profeției este că Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care înțelege atât liniile interne, cât și cele externe ale profeției.

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

„Lucrul” este cuvântul ebraic „dabar”, iar „vedenia” este vedenia „mareh”. Ca profet, Daniel îl reprezintă pe poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, a cărui împlinire desăvârșită sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Al treilea an al lui Cyrus îl așază pe Daniel în linia de reformă care a început la vremea sfârșitului, în 1989. În „zilele acelea”, reprezentând istoria de la 1989 până la apropiata lege duminicală din Statele Unite, Daniel era în jale timp de trei săptămâni. În linia de

reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, perioada de jale marchează cele trei zile și jumătate în care cei doi martori din Apocalipsa capitolul unsprezece sunt morți în uliță. Ulița acelei cetăți mari, Sodoma și Egiptul, unde a fost răstignit și Domnul nostru, este de asemenea valea lui Ezechiel a oaselor uscate și moarte.

În capitolul al zecelea, Daniel este transformat după chipul lui Hristos și este atins de trei ori înainte ca Gabriel să tâlcuiască vedenia pe care Daniel a văzut-o. Vedenia a produs o despărțire în două clase de închinători. Evanghelia veșnică produce întotdeauna două clase de închinători. Daniel a reprezentat clasa de închinători desemnată drept cei o sută patruzeci și patru de mii, în contrast cu clasa care a fugit înapoi din fața vedeniei.

Înainte de capitolul zece, Gabriel a venit de trei ori la Daniel pentru a interpreta o viziune. El a interpretat viziunile din capitolele șapte și opt, care ilustrează împărățiile profeției biblice atât în manifestarea lor politică (capitolul șapte), cât și în manifestarea lor religioasă (capitolul opt). Apoi, în capitolul nouă, Gabriel a interpretat profeția de două mii trei sute de ani. Gabriel sosește în capitolul zece pentru a încheia interpretarea care a rămas neîncheiată în capitolul nouă și pentru a-i oferi lui Daniel interpretarea viziunii care a produs cele două clase de închinători. Gabriel îi oferă mai întâi lui Daniel o prezentare generală a viziunii în versetul paisprezece.

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă: căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Vedenia lui Hristos, care a dat naștere la două clase de închinători, reprezintă ceea ce se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă. Interpretarea capitolelor șapte și opt a fost o interpretare a istoriei reprezentate de ascensiunea și căderea împărățiilor profeției biblice, ilustrate, respectiv, prin fiare de pradă și animale ale sanctuarului. Interpretarea capitolului nouă a fost o defalcare detaliată a diferitelor perioade profetice reprezentate în cadrul profeției de două mii trei sute de ani. Într-un fel, vedenia lui Hristos cel preaslăvit din capitolul zece reprezintă ceea ce se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă. Înainte ca Gabriel să înceapă expunerea detaliată a istoriei, care constituie interpretarea vedeniei lui Hristos cel preaslăvit, el îi amintește lui Daniel că deja i-a spus ce reprezintă interpretarea.

Atunci el a zis: „Știi pentru ce am venit la tine? Iar acum mă voi întoarce să mă lupt cu căpetenia Persiei; și când voi pleca, iată, va veni căpetenia Greciei.” Daniel 10:20.

Gabriel îi amintește lui Daniel că, în versetul paisprezece, îi spusese că venise ca să-l facă pe Daniel să înțeleagă ce avea să se întâmple poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și că se aștepta ca Daniel să încadreze următoarea expunere a istoriei profetice în acel context. Daniel căuta o înțelegere anume încă din prima zi în care începuse să jalească.

Atunci mi-a zis: Nu te teme, Daniele, căci din cea dintâi zi când ți-ai pus inima să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost ascultate, iar eu am venit din pricina cuvintelor tale. Însă căpetenia împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile; dar iată, Mihail, una dintre căpeteniile cele mai de seamă, a venit în ajutorul meu; și am rămas acolo lângă împărății Persiei. Daniel 10:12, 13.

După cele trei săptămâni de jale ale lui Daniel, el a avut vedenia lui Hristos, care era în acord profetic cu vedenia lui Hristos pe care Ioan o văzuse pe Patmos.

Nimeni altul decât Însuși Fiul lui Dumnezeu i S-a arătat lui Daniel. Această descriere este asemănătoare cu cea dată de Ioan, când Hristos i S-a descoperit pe insula Patmos. Domnul nostru vine acum cu un alt sol ceresc pentru a-l învăța pe Daniel ce avea să se întâmple în zilele de pe urmă. Această cunoaștere i-a fost dată lui Daniel și, prin inspirație, a fost consemnată pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Marile adevăruri descoperite de Răscumpărătorul lumii sunt pentru cei care caută adevărul ca pe comori ascunse. Daniel era un om înaintat în vârstă. Viața lui se desfășurase în mijlocul strălucirii unei curți păgâne, mintea lui fiind împovărată de treburile unui mare imperiu; totuși el se desprinde de toate acestea ca să-și smerescă sufletul înaintea lui Dumnezeu și să caute cunoașterea scopurilor Celui Preaînalt. Iar ca răspuns la rugăciunile lui, lumină din curțile cerești a fost comunicată pentru cei ce aveau să trăiască în zilele de pe urmă. Cu câtă stăruință, așadar, ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu, pentru ca El să ne deschidă înțelegerea spre a cuprinde adevărurile aduse nouă din Cer.

„Și eu, Daniel, am văzut singur vedenia; căci oamenii care erau cu mine nu au văzut vedenia; dar o mare groază a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă.... Și nu a mai rămas în mine nicio putere; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune și nu am mai păstrat nicio putere.” Aceasta va fi experiența oricărui om cu adevărat sfințit. Cu cât mai limpede este privirea lui asupra măreției, slavei și desăvârșirii lui Hristos, cu atât mai viu își va vedea propria slăbiciune și imperfecțiune. El nu va avea nicio dispoziție să pretindă un caracter fără păcat; ceea ce i s-a părut drept și cuviincios în el însuși va apărea, în contrast cu curăția și slava lui Hristos, doar ca nevrednic și stricăcios. Atunci când oamenii sunt despărțiți de Dumnezeu, când au vederi foarte neclare despre Hristos, ei spun: „Sunt fără păcat; sunt sfințit.”

Atunci Gabriel i s-a arătat proorocului și astfel i s-a adresat: „O, Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le vorbesc și stai în picioare; căci către tine am fost acum trimis.” Iar când mi-a rostit cuvântul acesta, am stat tremurând. Atunci mi-a zis: „Nu te teme, Daniele; căci din cea dintâi zi când ți-ai pus inima să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite și am venit din pricina cuvintelor tale.”

Ce mare onoare i-a fost arătată lui Daniel de către Maiestatea Cerului! El Își mângâie slujitorul Său cutremurat și îl asigură că rugăciunea lui a fost auzită în Cer și că, drept răspuns la acea cerere ferventă, îngerul Gabriel a fost trimis să lucreze asupra inimii regelui persan. Monarhul se împotrivi îndemnurilor Duhului lui Dumnezeu în cele trei săptămâni cât Daniel postea și se ruga, dar Prințul Cerului, arhanghelul Mihail, a fost trimis să-i întoarcă inima regelui îndărătnic, pentru ca acesta să ia o măsură hotărâtă, spre a răspunde rugăciunii lui Daniel.

„Și după ce mi-a rostit astfel de cuvinte, mi-am plecat fața spre pământ și am amuțit. Și iată, unul care semăna cu fiii oamenilor mi-a atins buzele.... Și a zis: Om preaiubit, nu te teme: pace ție; întărește-te, da, întărește-te. Și când mi-a vorbit, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu; căci m-ai întărit.” Atât de mare a fost slava divină descoperită lui Daniel, încât nu a putut îndura vederea ei. Atunci solul Cerului a acoperit strălucirea prezenței sale și i s-a arătat

profetului ca „unul care semăna cu fiii oamenilor”. Prin puterea sa divină, el a întărit pe acest om al integrității și al credinței, spre a auzi mesajul trimis lui de Dumnezeu.

Daniel a fost un slujitor devotat al Celui Preaînalt. Viața lui îndelungată a fost plină de fapte nobile de slujire pentru Stăpânul Său. Curăția caracterului său și fidelitatea sa neclintită sunt egalate numai de umilința inimii sale și de căința sa înaintea lui Dumnezeu. Repetăm: Viața lui Daniel este o ilustrare inspirată a adevăratei sfințiri. Review and Herald, 8 februarie 1881.

Experiența lui Daniel din capitolul zece îi reprezintă pe poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care, asemenea lui Daniel și lui Ioan, înțelege Revelația lui Isus Hristos. Cheia încadrării lui Daniel în istoria profetică în care se situează experiența sa se întemeiază pe faptul că el era în doliu și că Mihail a fost trimis la încheierea celor douăzeci și una de zile. În primul verset, Daniel consemnează că avea înțelegere atât asupra viziunilor profetice interne, cât și asupra celor externe. Înainte de cele douăzeci și una de zile, Daniel avea o înțelegere incompletă a celor două viziuni, dar, prin tâlcuirea lui Gabriel, Daniel pricepe pe deplin "lucrul" și "vedenia" ca revelații distincte.

Pe măsură ce se apropia sfârșitul robiei de șaptezeci de ani, mintea lui Daniel a fost adânc preocupată de profețiile lui Ieremia. El a văzut că se apropia vremea când Dumnezeu avea să-Și supună poporul Său ales unei noi încercări; și, cu post, smerenie și rugăciune, a stăruit înaintea Dumnezeului cerului pentru Israel, cu aceste cuvinte: „O, Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșat, care păzești legământul și îndurarea față de cei ce Te iubesc și față de cei ce păzesc poruncile Tale”; am păcătuit și am săvârșit nelegiuire, am făcut rău și ne-am răzvrătit, chiar abătându-ne de la poruncile Tale și de la judecățile Tale; nici n-am ascultat de slujitorii Tăi, prorocii, care au vorbit în Numele Tău către împărații noștri, căpeteniile noastre și părinții noștri, și către tot poporul țării.”

Luați aminte la aceste cuvinte. Daniel nu își proclamă propria credincioșie înaintea Domnului. În loc să pretindă că este curat și sfânt, el se identifică cu cei cu adevărat păcătoși ai lui Israel. Înțelepciunea pe care i-a împărtășit-o Dumnezeu era cu mult superioară înțelepciunii înțelepților lumii, precum lumina soarelui care strălucește în ceruri, la amiază, este mai strălucitoare decât cea mai slabă stea. Și totuși, cugetați la rugăciunea care a izvorât de pe buzele acestui om atât de mult favorizat de Cer. Cu adâncă umilire, cu lacrimi și cu sfâșiere de inimă, el se roagă cu stăruință pentru sine și pentru poporul său. Își deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și propria nevrednicie și recunoscând măreția și maiestatea Domnului.

Câtă stăruință și fervoare îi caracterizează rugăciunile! Se apropie tot mai mult de Dumnezeu. Mâna credinței se întinde în sus spre a apuca fâgăduințele negreșelnice ale Celui Preaînalt. Sufletul lui se luptă în agonie. Și are dovada că rugăciunea lui este ascultată. El simte că biruința este a lui. Dacă noi, ca popor, ne-am ruga cum s-a rugat Daniel și ne-am lupta cum s-a luptat el, smerindu-ne sufletele înaintea lui Dumnezeu, am vedea răspunsuri la fel de evidente la cererile noastre, precum i-au fost acordate lui Daniel. Ascultați cum își pledează cauza la curtea Cerului:

'O, Dumnezeul meu, pleacă-Ți urechea și ascultă; deschide-Ți ochii și privește pustiirile noastre și cetatea peste care este chemat Numele Tău; căci nu pentru dreptățile noastre

înfățișăm înaintea Ta cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. O, Doamne, ascultă; O, Doamne, iartă; O, Doamne, ia aminte și fă; nu zăbovi, de dragul Tău, O, Dumnezeuul meu; căci cetatea Ta și poporul Tău poartă Numele Tău. Și pe când vorbeam și mă rugam și îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu, ... chiar bărbatul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenie la început, venind iute în zbor, m-a atins pe la vremea jertfei de seară.'

Pe când rugăciunea lui Daniel se înalță, îngerul Gabriel se pogoară cu repeziciune din curțile cerești, ca să-i spună că cererile lui au fost ascultate și li s-a dat răspuns. Acest înger puternic a fost însărcinat să-i dea pricepere și înțelegere, să-i deschidă înaintea lui tainele veacurilor viitoare. Astfel, în timp ce căuta cu stăruință să cunoască și să înțeleagă adevărul, Daniel a fost adus în comuniune cu solul împuternicit al Cerului.

Omul lui Dumnezeu se ruga, nu pentru o exaltare a unor simțăminte fericite, ci pentru cunoașterea voii divine. Și dorea această cunoaștere, nu doar pentru sine, ci pentru poporul său. Marea lui povară era pentru Israel, care, în sensul cel mai strict, nu păzea legea lui Dumnezeu. El recunoaște că toate nenorocirile au venit asupra lor ca urmare a călcărilor acelei sfinte legi. El spune: «Am păcătuțit, am săvârșit nelegiuire... Căci, din pricina păcatelor noastre și a neleguirilor părinților noștri, Ierusalimul și poporul Tău au ajuns de ocară pentru toți cei din jurul nostru.» Își pierduseră caracterul lor aparte, sfânt, de popor ales al lui Dumnezeu. «Acum dar, Dumnezeuul nostru, ascultă rugăciunea robului Tău și cererile lui și fă să strălucească fața Ta peste sanctuarul Tău pustiit.» Inima lui Daniel se îndreaptă cu dor arzător spre sanctuarul lui Dumnezeu, pustiit. El știe că propășirea lui poate fi restabilită numai dacă Israel se va pocăi de călcările legii lui Dumnezeu și va deveni smerit, credincios și ascultător.

Ca răspuns la rugăciunea sa, Daniel a primit nu doar lumina și adevărul de care el și poporul său aveau cea mai mare nevoie, ci și o viziune asupra marilor evenimente ale viitorului, până la adventul Răscumpărătorului lumii. Cei care pretind că sunt sfințiți, în timp ce nu au nicio dorință de a cerceta Scripturile sau de a se lupta cu Dumnezeu în rugăciune pentru o înțelegere mai clară a adevărului biblic, nu știu ce este adevărata sfințire.

Toți cei care cred din inimă Cuvântul lui Dumnezeu vor flămânzi și vor înseta după cunoașterea voii Sale. Dumnezeu este autorul adevărului. El luminează înțelegerea întunecată și dă minții omenești puterea de a cuprinde și a înțelege adevărurile pe care El le-a revelat.

Daniel a vorbit cu Dumnezeu. Cerurile i s-au deschis înaintea lui. Însă înaltele onoruri care i-au fost acordate au fost rezultatul smereniei și al căutării stăruitoare. El nu gândea, așa cum fac mulți în vremea de față, că nu are importanță ce credem, numai să fim sinceri și să-L iubim pe Isus. Adevărata iubire pentru Isus va duce la cea mai temeinică și stăruitoare cercetare privitoare la ceea ce este adevărul. Hristos S-a rugat ca ucenicii Săi să fie sfințiți prin adevăr. Cel care este prea leneș ca să facă o căutare a adevărului plină de grijă și de rugăciune va fi lăsat să primească rătăcirii care se vor dovedi a fi pierzarea sufletului său.

La vremea vizitei lui Gabriel, prorocul Daniel nu a putut primi învățătură suplimentară; dar, câțiva ani mai târziu, dorind să cunoască mai mult despre chestiuni încă neexplicate pe deplin, s-a hotărât din nou să caute lumină și înțelepciune de la Dumnezeu. „În acele zile, eu, Daniel, am jelit trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine aleasă, nici carne, nici vin n-au intrat în gura

mea, nici nu m-am uns deloc.... Apoi mi-am ridicat ochii și am privit, și iată: un bărbat îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur fin de Ufaz. Trupul lui era, de asemenea, ca berilul, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la culoare, asemenea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi.”

Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu i S-a arătat lui Daniel. Această descriere este asemănătoare cu aceea dată de Ioan, când Hristos i S-a descoperit pe insula Patmos. Domnul nostru vine acum împreună cu un alt sol ceresc pentru a-l învăța pe Daniel ce avea să se petreacă în zilele de pe urmă. Această cunoaștere i-a fost dată lui Daniel și consemnată prin inspirație pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Review and Herald, 8 februarie 1881.

Interpretarea pe care Gabriel, „solul delegat al cerului”, i-o aducea lui Daniel era desăvârșirea interpretării pe care începuse să i-o ofere lui Daniel în capitolul nouă. Metodologia „rând peste rând” cere să punem în paralel interpretarea și împrejurările aferente atât ale capitolului nouă, cât și ale capitolului zece, împreună, pentru a împărți în mod corect ilustrația profetică. În această interpretare se unesc viziunile râurilor Ulai și Hiddekel.

Daniel înțelesese din cărțile lui Ieremia și ale lui Moise că eliberarea poporului lui Dumnezeu era iminentă. Procedând astfel, Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din vremurile din urmă, care înțelege că eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu este iminentă. Acei oameni ai vremurilor din urmă vor recunoaște că au fost împrăștiati din punct de vedere spiritual, așa cum este reprezentat de Daniel, care fusese împrăștiat în robia celor șaptezeci de ani din Babilon. Atunci vor înțelege că ei, asemenea lui Daniel, trebuie să manifeste răspunsul la starea lor de împrăștiere care corespunde remedului reprezentat de „de șapte ori”, din Leviticul, capitolul douăzeci și șase.

Când, în zilele de pe urmă, se va manifesta experiența smereniei reprezentată de Daniel, pe care o cere remediul rânduit în Leviticul douăzeci și șase, poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului va fi jelit o perioadă de timp determinată. Acea perioadă de timp se încheie când arhanghelul Mihail se pogoară.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și veți pieri între neamuri, iar țara vrăjmașilor voștri vă va mistui. Iar cei ce vor rămâne dintre voi vor tânji din pricina nelegiurii lor, în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, din pricina nelegiurii părinților lor vor tânji împreună cu ei. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea lor și nelegiuirea părinților lor, împreună cu necredințioșia prin care Mi-au fost necredințioși, și că au umblat și ei potrivit Mie; și că și Eu am umblat potrivit lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor neîmprejurte se vor smeri și atunci vor accepta pedeapsa nelegiurii lor: atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, și de asemenea de legământul Meu cu Isaac, și de asemenea Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Avraam; și Îmi voi aduce aminte de țară. Și țara va fi părăsită de ei și se va bucura de sabbatele ei, pe când va zăcea pustiită fără ei; iar ei vor accepta pedeapsa nelegiurii lor: pentru că, da, pentru că au disprețuit judecățile Mele și pentru că sufletul lor a urât rânduielile Mele. Și totuși, cu toate acestea, când vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi lepăda, nici nu-i voi urî

până acolo încât să-i nimicesc de tot și să rup legământul Meu cu ei; căci Eu sunt Domnul Dumnezeu lor. Ci, de dragul lor, Îmi voi aduce aminte de legământul strămoșilor lor, pe care i-am scos din țara Egiptului sub ochii neamurilor, ca să fiu Dumnezeu lor: Eu sunt Domnul.  
Leviticul 26:38-45.